

Panika

LAUREN OLIVEROVÁ

Panika

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Lauren Oliverová

Panika – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COO
BOO

Panika

LAUREN OLIVEROVÁ

COO
BOO

Preložila Bibiana Machátová

Copyright © 2014 by Laura Schechter

Translation © Bibiana Machátová, 2014

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7447-511-5

ISBN e-knihy 978-80-7447-880-2 (1. zverejnenie, 2016)

*Mojej editorke Rosemary Brosnanovej.
Ďakujem ti za tvoju múdrosť, podporu a najmä priateľstvo.
Keby nebolo tvojho povzbudzovania, prácu na tejto knihe
by som asi vzdala.
Vďaka tebe som lepšou spisovateľkou.*

Sobota, 18. júna

Voda bola taká studená, že Heather skoro vyrazila dych. Prerážala si cestu medzi deckami zhromaždenými na pláži a postávajúcimi v plytčinách. Mávali uterákmi a podomácky vyrobenými ceduľami, povzbudzovali a volali na zostávajúcich skokanov.

Zhlboka sa nadýchla a ponorila sa. Zvuk hlasov, krik a smiech okamžite stíchli.

Počula iba jeden hlas.

Neplánoval som to.

Tie oči; dlhánske mihalnice, znamienko pod pravým obočím.

Proste na nej niečo je.

Niečo na nej je. To znamená, že na tebe nič nie je.

Dnes večer mu chcela povedať, že ho miluje.

Voda bola ohromujúco studená, celým telom jej prechádzalo mrazenie. Mala pocit, že jej džínsové šortky sú z kameňa. Roky plávania v potoku a pretekania v lome s Bishopom našťastie urobili z Heather Nillovej vynikajúcu plavkyňu.

Voda bola plná tiel, vrtiacich sa a kopajúcich, špliechajúcich a čeriacich vodu – skokani a tí, ktorí sa pridali k ich oslavnému kruhu a naskákali oblečení do lomu s plechovkami piva a jointami v rukách. Heather počula vzdialený rytmus, slabučké bubnovanie a nechala sa ním viesť pod vodou – bez myšlienok a bez strachu.

A o tom bola Panika: žiadny strach.

Vynorila sa na hladinu, aby sa nadýchla a videla, že je už za krátkym pruhom vody a dosiahla opačný breh: škaredé bralo tvorené nepravidelnými skalami pokrýval čierny a zelený mach. Boli na sebe poskladané ako nejaká starodávna zbierka lega. Skaly plné puklín a trhlín sa týčili hore k nebu a nad vodou sa vznášali ako veľké balóny.

Skočilo už tridsaťjeden ľudí – všetci boli Heatheriní kamaráti a bývalí spolužiaci. Na hrebeni – skalnatej pere pobrežia, ktorá sa na severnej strane lomu týčila do výšky dvanástich metrov a svojím vzhľadom pripomínala obrovský zub prerezávajúci sa zo zeme – zostal už len malý hlúčik ľudí.

Skoro ich nebolo vidieť. Baterky a táborák len slabo osvetľovali časť brehu, pár metrov atramentovo tmavej vody a tváre ľudí, ktorí skočili a s pocitom víťazstva stále poskakovali vo vode a navzájom sa podpichovali s ostatnými súťažiacimi, príliš nadšení, aby cítili chlad. Vrchol hrebeňa vyzeral ako strapatá čierna

masa, kde sa stromy opatrne zakrádali ku skale, alebo sa skala pomaly zahryzávala do lesa – buď jedno, alebo druhé.

Ale Heather vedela, kto sú. Všetci súťažiaci museli svoju účasť oznámiť hneď, ako dorazili na vrchol skaly. Diggin Rogers, ktorý bol tento rok komentátorom, potom mená ohlásil megafónom, čo si požičal od svojho staršieho brata, policajta.

Skočiť mali ešte traja ľudia: Merl Tracey, Derek Klieg a Natalie Velezová. Nat.

Jej najlepšia kamarátka.

Heather zasunula prsty do štrbiny v skale a pritiahla sa. Dnes večer a aj roky predtým sa dívala, ako súťažiaci lezú po skale ako obrovský, vodou nasiaknutý hmyz. Každý rok sa pretekali v tom, kto zoskočí ako prvý, aj keď im to neprineslo žiadne body navyše. Bola to otázka cti.

O ostrú hranu skaly si udrela koleno. Veľmi. Keď sa pozrela dolu, videla, ako jej po kolene steká pramienok tmavej krvi. Bolo to zvláštne, ale necítila žiadnu bolesť. A aj keď všetci kričali a povzbudzovali súťažiacich, všetko jej to znelo z veľkej diaľky.

Mattove slová prehlušili všetky hlasy.

Pozri sa, proste to nefunguje.

Niečo na nej je.

Môžeme zostať kamarátmi.

Vzduch bol studený. Zdvihol sa vietor, pospevoval si po medzi stromy a z lesa vydával hlboké stony. Heather ale nebolo chladno. Tlkot srdca cítila až v hrdle. V skale našla ďalší chyt, nohou sa zaprela o klzký mach, zdvihla sa a narovnalá tak, ako to videla u ostatných súťažiacich. Každý rok od jej ôsmej triedy.

Matne si uvedomovala Digginov hlas zmenený megafónom. „Takto neskoro v hre... nová súťažiaca...“

Polovicu jeho slov odvíal preč vietor.

Hore, hore, hore. Snažila sa ignorovať bolesť v prstoch a nohách a pokúšala sa držať na ľavej strane brala, kde skaly do seba zapadali a vytvárali široké a vyčnievajúce kamenné pery, podľa ktorých sa mohla orientovať.

Zrazu sa popri nej mihol tmavý tieň, človek. Skoro sa pošmykla. Na poslednú chvíľu sa nohami pevne zachytila o úzku rímso a spevnila prsty, aby nepadla. Ozval sa obrovský jasot a Heather si pomyslela: *Natalie*.

Ale potom Diggin zaburácal: „A je v hre, dámy a páni! Merl Tracey, náš tridsiaty druhý súťažiaci je *v hre*.“

Už bola skoro navrchu. Zariskovala a rýchlo sa pozrela dolu. Videla strmý svah drsnej skaly a tmavú vodu na úpätí brala. Zdalo sa jej, že dolu je to aspoň milión kilometrov.

Prišlo jej zle a na chvíľu jej z hlavy zmizla hmla, hnev i zranenie. Heather chcela zliezť naspäť dolu, do bezpečia pláže, kde čakal Bishop. Mohli by si zájsť do Dot's na neskoré vafle s extra porciou masla a šľahačky. Mohli by sa voziť po meste s otvorenými okienkami, počúvať silnejúce cvrlikanie cvrčkov alebo sedieť na kapote jeho auta a len tak sa rozprávať o ničom.

Ale bolo už príliš neskoro. Mattov hlas jej zasa čosi šepkal a ona liezla ďalej.

Nikto nevie, kto vymyslel Paniku a kedy sa hrala prvýkrát.

Existujú rôzne teórie. Niektorí to zvalujú na zatvorenie papierne, ktoré zo dňa na deň urobilo zo 40 percent populácie mesta Carp v štáte New York nezamestnaných. Autorstvo si rád privlastňuje Mike Dickinson, ktorého neslávne zatkli za predaj drog v deň, keď ho vymenovali kráľom plesu a ktorý teraz vymieňa brzdové doštičky v Jiffy Lube na Route 22. Preto stá-

le chodí na otvárací zoskok, aj keď má už sedem rokov po maturite.

Ani jeden z týchto príbehov ale nie je pravdivý. Panika začala, tak ako veľa iných vecí v Carpe, v zapadnutom chudobnom mestečku s dvanásťtisíc obyvateľmi: bolo leto a nedalo sa robiť nič iné.

Pravidlá sú jednoduché. Deň po maturite je otvárací zoskok a hra pokračuje celé leto. Po poslednej úlohe víťaz získava bank.

Každý na Carp High do banku prispieva. Bez výnimky. Poplatok je jeden dolár za každý vyučovací deň, od septembra do júna. Tí, ktorým sa nechce platiť, dostávajú upomienky. Najprv zdvorilé, potom aj presvedčivejšie: zdemolovaná skrinka, rozbité okno, rozbitá tvár.

Je to fér. Ktokoľvek, kto sa rozhodne hrať, má šancu vyhrať. A to je ďalšie pravidlo: všetci maturanti, ale naozaj *len* maturanti, majú právo zúčastniť sa, a svoj zámer musia potvrdiť zoskokom, ktorý je prvou úlohou. Niekedy sa zapojí až štyridsať deciek.

Víťazom sa ale stane vždy len jeden.

Hru plánujú dvaja porotcovia, vymýšľajú úlohy, dávajú pokyny, pridelujú a odčítavajú body. Vyberajú ich porotcovia z minulého roku a je to prísne tajné. Za celú históriu Paniky nikto nepri znal, že by bol porotcom.

Samozrejme, že existovali rôzne podozrenia – chýry a špekulácie. Carp je malé mesto a porotcovia dostanú zaplatené. Ako si napríklad Myra Campbellová, ktorá kradla obedy zo školskej jedálne, pretože doma nemali jedlo, zrazu mohla dovoliť použitú Hondu? Povedala, že jej zomrel strýko. Ale nikto v živote nepočul o tom, že by nejakého strýka mala – nikomu by ani *nenapadlo* myslieť si, že Myra bola rozhodkyňou, až po-

kým sa nedoalila so spustenými okienkami. Fajčila cigaretu a slnko sa tak odrážalo od predného skla, že takmer nebolo vidieť Myrin úsmev.

Dvaja porotcovia, oslovení na ulici, zaprisahaní mlčať, pracujúci spolu. Tak to musí byť. Inak by sa stali obeťami úplatkov a pravdepodobne i hrozieb. Preto sú dvaja – aby sa zaistila rovnováha, a znížila pravdepodobnosť, že jeden z nich bude podvádzajúť, prezradí informácie a poskytne indície.

Ak súťažiaci vedia, čo ich čaká, môžu sa pripraviť. A to vôbec nie je fér.

Je to práve to neočakávané, ten pocit nevedomosti, ktorý sa k nim dostane a jedného po druhom ich vyradí z hry.

Bank sa obyčajne vyšplhá čosi nad 50 000 dolárov po tom, ako sa odrátajú poplatky a porotcovia – nech je nimi ktokoľvek – si vezmú svoj podiel. Pred štyrmi rokmi si Tommy O'Hare vzal svoju výhru a v bazáre si kúpil dve veci. Jednou z nich bol citrónovožltý Ford, na ktorom sa odviezol do Las Vegas a zvyšok peňazí vsadil na čiernu.

Ďalší rok si Lauren Davisová kúpila nové zuby a prsia a odsťahovala sa do New York City. Vrátila sa o dva roky neskôr, no zostala len tak dlho, aby sa stihla pochváliť svojou novou kabelkou a ešte novším nosom a zasa odfrčala preč. Šírili sa chýry, že chodí s exproducentom nejakej reality šou o chudnutí a bude modelkou pre Victoria's Secret. Nikto ju však nikdy nevidel v ich katalógu. (A že sa doň dívalo veľa chlapcov.)

Conrad Spurlock sa dal na výrobu metamfetamínu, v ktorej podnikal jeho otec, a nalial peniaze do novej výrobnéj haly na Mallory Road po tom, čo tá stará do tla vyhorela. A Sean McManus použil peniaze na vysokú školu; premýšľal o tom, že sa stane doktorom.

Za sedem rokov hry sa vyskytli tri úmrtia – štyri, ak počítame Tommyho O’Harea, ktorý sa druhou vecou, ktorú kúpil v bazáre, zastrelil po tom, čo mu padlo červené číslo.

Vidíte? Dokonca aj niekto taký, ako je víťaz Paniky sa *niečoho* bojí.

Takže: naspäť k dňu po maturite, k otváraciemu dňu Paniky, k dňu zoskoku.

Vráťme sa k pláži, ale zastavme sa pár hodín predtým, než Heather stála na hrebeni, nečakane skamenela a bála sa skočiť.

Trochu pootočme kameru. Ešte tam nie sme. Ale už sme blízko.

dodge

Nikto na pláži nepovzbudzoval Dodgea Masona. A nikto by mu nefandil, ani keby sa dostal ktovieako ďaleko. Nezáležalo na tom. Jediné, na čom mu záležalo, bola výhra.

A Dodge mal tajomstvo – vedel niečo o Panike, vedel toho o nej asi viac než ktokoľvek, kto bol v ten deň na pláži.

Vlastne mal *dve* tajomstvá.

Dodge mal tajomstvá rád. Poháňali ho a dávali mu pocit sily. Keď bol malý, fantazíroval o tom, že má svoj vlastný tajný svet, svoje vlastné miesto tieňov, kde sa môže schúliť a schovať. A aj teraz – keď mala Dayna zlé dni, keď sa jej vracali bo-

lesti a plakala, keď ich mama postriekala celý byt osviežovačom vzduchu a pozvala si ďalšieho zo svojich idiotských priateľov a Dodge neskoro v noci počul, ako rám postele naráža do steny a každý náraz pre neho bol ako úder päťou do žalúdka – aj teraz by sa rád ponoril do tohto tmavého, chladivého, vlastného priestoru.

Všetci v škole si mysleli, že Dodge je teploš. Vedel o tom. A *naozaj* tak vyzeral. Vždy bol vysoký a veľmi chudý – *kosť a koža*, hovorila jeho mama, presne ako jeho otec. No a kosť a koža – a ešte tmavá pleť – boli to *jediné*, čo mal spoločné so svojím otcom, dominikánskym pokrývačom, s ktorým si jeho mama užila ešte v Miami v jeden horúci večer. Dodge si nikdy nemohol spomenúť na jeho meno. Roberto. Alebo Rodrigo. Alebo nejaká podobná sračka.

Keď sa zasekli v Carpe (a Dodge o tom inak ani nerozmýšľal – *zasekli* sa tu – on, Dayna a ich mama boli ako prázdne mikroténové vrecúška, ktoré vietor rozfukuje po krajine, a ktoré sa z času na čas zachytia na telefónnom stĺpe alebo pod pneumatikami nejakého kamióna, a tak sa na chvíľku zastavia), trikrát ho zbili: prvýkrát ho zmlátil Greg O'Hare, potom Zev Keller a potom *zasa* Greg O'Hare, aby sa uistil, že Dodge pochopil pravidlá. A Dodge sa nikdy nebránil a úder nevrátil.

Už zažil horšie veci.

A to bolo Dodgeovým tajomstvom a zdrojom jeho sily.

Nebál sa. Bolo mu to proste jedno.

A to bol náramný rozdiel.

Obloha bola postriekaná červenou, fialovou a oranžovou. Dodgeovi pripomínala obrovskú modrinu alebo fotku urobennú vnútri tela. Ešte stále mal tak hodinu do zotmenia, vyhlásenia banku a zoskoku.

Dodge si otvoril pivo. Jeho prvé a jediné. Nechcel sa opiť a ani to nepotreboval. Ale dnes bol horúci deň, domov prišiel rovno z hobbymarketu a bol smädný.

Decká sa ešte len začínali zhromažďovať. Dodge v pravidelných intervaloch počul tlmené zatváranie dverí na autách, pozdravy z lesa, a vzdialené tóny ohlušujúcej hudby. Whippoorwill Road bola od neho vzdialená skoro pol kilometra; decká sa len začínali objavovať na cestičke, predierajúc sa hustým porastom a odhadzujúc mach a popínavé rastliny, čo sa na nich zachytili. Niesli si chladiace boxy a deky a fľaše a repráky k iPodom, obsadzovali si svoje miestečka v piesku.

Bol koniec školy – nadobro, navždy. Zhlboka sa nadýchol. Zo všetkých miest, v ktorých býval – Chicago, Washington D.C., Dallas, Richmond, Ohio, Rhode Island, Oklahoma, New Orleans – voňal New York najlepšie. Voňal rastom a zmenou.

Ray Hanrahan a jeho kamaráti dorazili ako prví. To ho neprekvapilo. Aj keď neboli súťažiaci oficiálne známi až do momentu zoskoku, Ray sa už celé mesiace chvastal, že vyhrá bank tak ako jeho brat pred dvoma rokmi.

Luke natesno vyhral v poslednom kole Paniky. Domov odkráčal s päťdesiatimi litrami. Druhý šofér neodkráčal vôbec. Ak mali doktori pravdu, už nikdy nebude chodiť.

Dodge si v dlani hodil mincou, nechal ju zmiznúť a potom sa znovu objaví medzi jeho prstami. Keď bol štvrták na základke, mamin priateľ – už si nepamätal, ktorý to bol – mu kúpil knižku s kúzlami. Ten rok žili v Oklahome, v úplnom zapadákovke v strede krajiny, na rovine, kde slnko vysuší zem na prach a trávu dosiva, a tak sa celé leto učil, ako vyťahovať mince spoza niečieho ucha a vložiť niekomu kartu do vrečka tak rýchlo, aby si to dotýčný ani nevšimol.

Najprv si tým len krátil čas, ale postupne sa z toho stala určitá posadnutosť. Bolo to proste elegantné: ako ľudia videli to, čo chceli a nie to, čo sa v skutočnosti dialo, ako si ich myseľ doplnila to, čo očakávala, ako ich oči zradili.

Vedel, že Panika je len veľký kúzelnický trik. Porotcovia boli kúzelníci; všetci ostatní len hlúpe, zízajúce publikum.

Ako druhý prišiel Mike Dickinson s dvoma kamošmi a všetci boli očividne opití. Dickove vlasy začali rednúť a keď sa na pláži zohol, aby položil chladiaci box, na hlave mu bolo vidieť niekoľko lysín. Jeho kamoši niesli polorozpadnutú plavčícku stoličku: trón, na ktorom bude moderátor Diggin sedieť počas akcie.

Dodge počul vysoko položený bzukot. Bez premýšľania sa zahnal rukou a komára zabil v momente, keď sa chystal napiť. Na nahom lýtku mu zostal malý tmavý fliačik. Neznášal komáre. A pavúky. Iný hmyz mu neprekážal, a dokonca ho fascinoval. Bol istým spôsobom ako ľudia – hlúpy a niekedy zlomyseľný, zaslepený svojimi potrebami.

Obloha sa prehlbovala; svetlo sa strácalo a s ním aj farby. Vířili za líniou stromov na obzore, ako keby niekto vypustil odtok.

Ako ďalšia dorazila na pláž Heather Nillová, za ktorou šla Nat Velezová. Bishop Marks za nimi veselo poskakoval ako prarastený ovčiarsky pes. Aj z diaľky si Dodge všimol, že obe dievčatá boli vyfintené. Heather si niečo urobila s vlasmi. Nevedel čo, ale jej vlasy neboli zviazané v cope, ako obyčajne. Zdalo sa mu, že si ich možno aj vyžehlila. A nebol si istý, no myslel si, že na sebe mala aj mejkap.

Zvažoval, že vstane a pôjde ich pozdraviť. Heather bola v pohode. Páčilo sa mu, že je vysoká a svojím spôsobom i tvrdá. Páčili sa mu jej široké ramená a spôsob, ako chodí s vystretým chrbtom, i keď si bol istý, že by bola rada, keby merala o pár centimet-

rov menej – vedel to preto, že stále nosila topánky bez podpätkov a tenisky s vychodenými podrážkami.

Lenže ak by vstal, musel by sa rozprávať s Natalie – stačilo, že sa na ňu díval z druhej strany pláže a zovrelo mu žalúdok ako keby do neho niekto kopol. Nedá sa povedať, že by k nemu bola Nat *hrubá* – nie tak, ako niektoré iné decká v škole – ale nebola ani vyslovene milá, a to mu prekážalo viac než čokoľvek iné. Keď ho náhodou videla rozprávať sa s Heather, obyčajne sa na neho len neurčito usmiala, a jej oči neprítomne prešli cez neho. Vedel, že sa na neho v skutočnosti nikdy nedíva. A minulý rok, po plesovom táboráku mu dokonca povedala Dave.

Šiel tam len preto, lebo dúfal, že ju uvidí. A potom ju zbadal v dave. Priblížil sa k nej, omámený hlukom a teplom a panákom whisky, ktorý si dal na parkovisku. Chcel sa s ňou rozprávať, *naozaj* sa s ňou rozprávať, po prvýkrát. V momente, keď sa chystal chytiť ju za lakeť, urobila krok dozadu a stupila mu na nohu.

„Jéj! Prepáč, Dave!“ zachichotala sa. Jej dych voňal ako vanilka a vodka. A jemu sa zdvihol žalúdok a jeho obsah mu skončil rovno na topánkach.

V ich maturitnom ročníku bolo len 107 ľudí zo 150, ktorí v prváku na Carp High začali. A ona ani nepoznala jeho meno.

A tak zostal tam, kde bol, zabáral prsty do zeme a čakal na tmu. Čakal na zvuk píšťalky a na začiatok hry.

Vyhrá Paniku.

Vyhrá ju pre Daynu.

Vyhrá ju kvôli pomste.